

Nota: En 2011 es celebrava el centenari de la mort de TEODOR LLÓRENTE. Hem volgut recordar-ho publicant la seua poesia més coneguda

LA BARRACA

Com la gavina de la mar blavosa
que en la tranquil·la platja fa son niu,
com lo nevat colom que el vol reposa
de l'arbre verd en lo brancatge ombriu,
blanca, polida, somrisent, bledana,
casal d'humils virtuts i honrats amors,
l'alegre barraqueta valenciana
s'amaga entre les flors.

Baix la figuera, on los aucells de l'horta
canten festius l'albada matinal,
al primer raig del sol obri la porta
i als aires purs del cel lo finestral;
i com la mare cova a la niuada,
les amoroses ales estenen,
pobre trespol de palla ben lligada
la guarda d'un mal vent.

Quatre pilars, més blancs que l'assutzena,
formen davant un pòrtic de verdor:
corre sobre ells la parra, tota plena
de pàmpols d'esmeralda i raïms d'or;
a son ombra, lo pa de cada dia
repartix a sos fills lo Treball sant,
i, en la taula, la Pau i l'Alegria
les flors van desfullant.

A un costat obri el pou la humida gola,
i, perquè tinga perfumat dosser,
la garlanda de flors, que al vent tremola,
estén sobre el brocal un gesmiler;
i per la franca porta, mai tancada,
les flors despreses i el flairós perfum
a dins penetren, en la dolça onada
de l'aire i de la llum.

Pengen del mur l'aixada i la corbella
que a terra fan doblar lo suat front;
lo pulcre canteret que la donzella,
encorbant lo braç nu, porta a la font;
i plena d'harmonies misterioses,
la guitarra, que ensems gemega i riu
a la llum de la lluna, en les gustoses
vetlades de l'estiu.

Allà dins, entre alfàbegues florides,
en lo corral, baix l'ample taronger,
mormorejant pregàries beneïdes,
la mare agrunsa a son infant darrer;
i al cim de la cabanya, fent-la un temple,
santificant los gojos i dolors,
obri eterna la Creu, per digne exemple,
sos braços protectors!

Tot riu entorn: va l'aigua cristal·lina
corrent entre pomells de lliris blaus,
sorolla dolçament la mar veïna,
mouen els arbres ventijols suaus;
i si el fillet dormit a la mamella
mira l'esposa i calla, ou a lo lluny
llarga cançó de l'home, que la rella
enfonsa ab valent puny.

Barraca valenciana! Santa i noble
escola del Treball! Modest bressol
del que nos dóna el pa laboriós poble,
curtit pel vent i bronzejat pel sol!
Més que els palaus de jaspis i de marbres,
més que los arcs triomfals i els coliseus,
tu, pobre niu perdut enmig dels arbres,
valdràs sempre als ulls meus!

En tu naixqué l'hermosa campesina
que tot lo món contempla embelesat,
llauradora ab aspecte de regina,
plena ensems de modèstia i majestat:
la d'ajustat gipó i airoses falde;
la que el foc de l'Aràbia du en los ulls;
la que clava ab agulles d'esmeraldes
los negres cabells rulls;

la que la roja fraura, al rompre el dia,
cull una a una, i en brillant pomell
que la mateixa Flora envejaria
junta el gesmil, la rosa i el clavell;
la que desfulla la frondosa branca,
aliment de l'insecte filador;
la que als rossos capells, cantant, arranca
la subtil fibra d'or.

En tu naixqué, company ben digne d'ella,
sobri, sufragat, lleuger, fort i lleal,
el que en l'aspre guaret clava la rella
i obri a l'aigua corrent fonda canal;
el que sembla el bon gra i el arbre talla,
i en l'almàssera extrau l'oli més fi,
i ab incansable peu folleant balla
en lo trull ple de vi;

el que, enflocant son haca voladora,
la joia guanya, que a la nóvia du;
el que fa refilar a la sonora
citra, en les nits d'albades, com ningú;
el que, per a defensa de la terra,
lo vell trabuc despenja del trespol
quan per l'horta, donant lo crit de guerra,
retrona el caragol.

En tu nasqueren i ditxosos viuen;
per a ells, lo món que veuen no és més gran;
com los aucells que moren on aniuen,
en tu bressol i tomba trobaran.
Ton lluminós fogar és sa alegria;
a sa dolça calor, són forts i rics:
guarde-los bé ton ombra, nit i dia,
de tots los enemics!

Guarda als infants que baix de la porxada
ab lo jòneg valent juguen sens por;
guarda a la verge que en la nit callada
escolta la cançó que li ompli el cor;
guarda a la mare, ardida i jubilosa;
guarda al pare pensiu, que es cansa ja;
guarda al pobre vellet, que al peu reposa
de l'arbre que plantà!

Guarda-los de la pluja i la tempesta
per a que dorguen sens dubtós recel;
guarda-los de la fam i de la pesta,
del foc dels hòmens i del llamp del cel.
Guarda-los bé dels esperits malignes,
de les llengües de serp dels mals veïns;
guarda-los bé de temptacions indignes,
de pensaments roïns.

I sobre ses victòries i fatigues,
sobre el goig breu i el treballar constant,
sobre el camp pedregat o ple d'espigues,
sobre la taula buida o abundant,
sobre el ball de la boda desitjada,
sobre el fúnebre llit banyat en plors,
estenga eternament ta Creu sagrada
los braços protectors!